

КИРИЛ БОЖИЛОВ
МЛАДИ ПРИЯТЕЛИ

chitanka.info

Името ми видяхте върху корицата на тази книга, може и да не го запомняте. За себе си ще кажа само това, че работя в редакцията на списание „Пламъче“.

Веднъж в редакцията открихме едно необикновено писмо, то сериозно ни смути. Беше от дете, от вашата връстничка К. Т. от Асеновград. Кратки и динамични редове, сякаш бяха телеграма мълния:

Пиша ви по въпрос, който е много важен за мене.

Влюбих се.

Аз съм в 7 клас и за първи път в живота си се влюбих.

Пишете ми какво да правя. Пишете незабавно!

Честно казано, в редакцията нямахме специалист по влюбванията. Но както става с всички възрастни хора, затрогнахме се: момичето нищо не е споделило с родителите си, нито с приятелки, с роднини или с други свои близки, нито с учители или пионерски ръководители. Може би защото се е страхувало дали ще го разберат, при това може и да го накажат (родителите), може да го гледат разочаровано (учителите); да оформят клюки (на ужким приятелки и роднини). А тайно се обръща към редакцията, значи тя би трябвало най-бързо да дава мъдри и точни съвети като в рецепта — за всякаква болка или съмнение, дори за лудо влюбване на седмокласничка...

За рецепта и дума не можеше да става, разсъждавахме така: никакъв човешки опит, колкото и натежал да е той, нито собствено някакво разбиране, колкото и безпристрастно да е то, не бива да се натрапват в съдбата на младите хора, за да я направляват или да я препъват. Но без разногласия решихме да публикуваме писмото, нека на К. Т. да отговорят нейните връстници; те най-добре познават тези вълнения, своя доверчив и едновременно силно подозрителен свят. Нека сами да разговарят и спорят, да се съветват или упрекват, да защитават докосването си до това светло чувство — първата обич. Нека свикват да ценят прекрасното, да осъждат грозното в човешките взаимоотношения.

И пристигнаха първите отзвущи, на листове от тетрадка ни пишеха най-смелите читатели. Дължни бяхме да ги скрием зад инициалите на имената им, просто да ги предпазим от неизбежни главоболия: родителски гняв или учителско „преследване“, махленска недомлъвка или стихия от завист, рой подигравки на присмехулници и прочие.

През краткото необичайно затишие в редакцията „изострихме уши“, нали разговаряхме със самите деца за такива „неудобни“, „опасни“ въпроси: откъде ще се „гръмне“ по нас, имаме ли уязвимо място в цялата чаша добронамереност?

И възраженията не се лутаха дълго, първото беше на учителка пенсионерка:

С изумление и не без тревога прочетох написаното в рубриката ви... Моля най-настойтелно тази рубрика да бъде премахната от списанието, което иначе тъй много ми харесва с издържаното си списване.

Един възрастен ерген пък злобно се нахвърли и върху нас, и върху вас, децата; обидно е да цитирам думите му, те са противни.

Ето го и ведрия, оптимистичен глас на друга учителка:

Ти си влюбена! И не знаеш какво да направиш? Не търси отговор, мило момиче. Просто обичай!...

И така нататък, естествено е това различие в най-страстно застъпваните мнения. Противопоставянето им само по себе си изтъкваше важността на проблема за възпитанието на децата, за възпитанието и на чувствата им.

Да си призная, и някои от читателите също бяха против този разговор; тези гласове се губеха, бяха един срещу хиляда. Болшинството винаги разрешава спора в своя полза, то блестящо защити и утвърди новата ни рубрика „Влюбих се“.

Редакционната поща значително набъбна, писмата се надпреварваха да ваят — като първите снежинки, плахи и кристалночисти. За какво ли не пишеха читателите, все съкровени неща: за първата дружба, за промените, които редом с нея настъпват в поведението и характера им, за чистия порив, който ги кара да бъдат по-добри и амбициозни, по-благородни и мъжествени. И си задаваха въпроси, въпроси: кога започва любовта, какво е дружбата, кога родителите престават да гледат на децата си като на хлапета, коя дружба е най-трайната, може ли да се дружи с момче, което е по-малко от момичето и обратно, защо момчетата са по-потайни (или несмели), честно ли е да дружиш с приятеля на най-добрата си приятелка (да ѝ го отнемеш)... Самите въпроси се дуелираха, ставаха все по-сложни и интересни, трудни, особено когато се стигнеше до потайния триъгълник: аз, той и тя (съперничката, съперникът).

Куражът на редакцията нарасна, подкрепиха ни научни работници, педагози, писатели.

Лично аз смятам без колебание: трябва наистина да се разговаря с вас — честно и открито, без залъгваници. Но не и да ви се внушава на всяка цена да обичате още в ранна възраст. Напротив — нашият разговор трябва да ви спести вредното въздействие на „уличната“ информация и циничния пример, да ви подготви за евентуалната първа обич с цялата нейна неповторимост; и с рисковете от разочарования, разбира се.

Ами какво щях да направя, ако дъщеря ми беше влюбена на тая възраст? Често съм се питал това, винаги съм въздишал от родителска благодарност: не ме изненада, не ми създаде грижи и притеснения. Но какво се получи, какво? Тя израсна с препълнена глава от родителски съвети да бъде благоразумна, ето че сега вече бабите и дядовците ѝ тайно си шушукат и се тревожат: това наше момиче не мисли ли за женитба, няма ли да остане стара мома?...

Ха-ха, виждате ли, млади приятели: и нашите, родителските проблеми край нямат, не ни се сърдете, когато прекаляваме с напътствия или строгост. Семейството, съгласете се, е общност, чаровна и велика тъкмо с взаимната обич; тя неведнъж е проверявана от неудържими противоречия.

И аз си харесах някои от стотиците ваши писма, реших да им отговоря по-подробно — да напиша разкази, като по свой начин

изтълкувам отделните случки. Макар че моето тълкуване може да бъде едно от десетките възможни възприемания на една конкретна дружба между момиче и момче, нещо едва ли не като спортното?

Не, чувството на младите хора не е тото, то, огнено и стихийно, може да започне и като наивна детска дружба, но ако се обгърне с взаимна честност, копнения, разумност и достойнство, се превръща в свещена връзка за цял живот, а това не е ли в съдбата ни оная златна нишка, на която сме измислили и име! Щастие.

Е, пожелавам ви щастлива първа обич!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.